

1115 – 15. november

Salige er de tjenere som deres herre finner våkne når han kommer. Luk 12: 37.

Salige er de tjenere, sier Herren. Og hvor salige/lykkelige, de er, det antyder han videre i verset slik: «Sannelig sier jeg dere at han skal binde opp om seg og la dem sette seg ned og spise, og herren skal selv komme og tjene dem».

Hvor mye det virkelig innebærer, vil bare himmelens evige herlighet vise oss. Men noe uendelig stort, og noe like fullkomment og virkelig er det, – når denne Herren sier det – og til og med understreker det så sterkt med ordene: «Sannelig sier jeg dere».

Himmelens salighet skildres flere steder i Skriften som et gjestebud, eller et måltid ved vår Herres bord. Det er dette bildet Herren også bruker her. Det er sikkert nok at det som her skildres, er at Herren i sin evige herlighet skal fylle alle Guds barn med en uendelig salighet og glede med «himmelens herlige gaver».

Men den måten Herren skildrer dette på, bør vi uten tvil også se nærmere på. For der gir han oss alltid dypere innblikk både i sitt eget hjertelag, og i selve det budskapet han gir oss med det bildet han bruker.

La oss da først ta opp den innvendingen som har vært gjort mot dette bildet, der Kristus sier at brudgommen skal la tjenerne sette seg til bords, og selv binde opp om seg og tjene dem. Der hører vi sagt at dette bildet overdrives i forhold til virkeligheten i det menneskelige livet. At realiteten heller er slik det er skildret i Luk 17: 7–8, der det er tjenerne som, selv om de hele dagen har vært ute på all slags arbeid, likevel når kvelden kommer også må varte opp sin herre ved bordet.

Det har vært oppfattet som å male med alt for sterke farger å si at brudgommen skal la tjenerne sette seg som herrer ved bordet. For vi ser jo at Kristus med brudgommen her taler om seg selv, og at altså han skal binde opp om seg og stille til for sine tjenere.

Men mot denne innvendingen har det også blitt gitt et godt og riktig svar. Og svaret er dette: Grunnen til at bildet overdrives i forhold til virkeligheten i det menneskelige livet, er at Kristus her nettopp har malt med selve saken han vil ha fram, for øyet. Og det han vil ha fram, det han vil skildre er det som skal komme; det himmelske gjestebudet, og sitt evige råd, etter sitt hjerte, om hvordan han skal hedre og fryde dem som har vært tro imot ham.

Men hans hjertelag og hans høye mål med oss overgår jo alt som noen gang er sett på jorden. Og da er jo det en naturlig årsak til at bildet i våre øyne kan synes overdrevet.

I den himmelske herligheten skal vi ikke bare vente oss av Kristus det som ligger innenfor vår tankes grenseland. Men noe som overgår all menneskelig evne til tenkning. For «det øyet ikke har sett, og det øret ikke har hørt, det som ikke kom opp i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham».

Når Gud allerede i skapelsen gjorde så allmektige ting at ingen menneske-tanke kan fatte hvordan det kunne skje. Så skal han også bevise sin store og overmenneskelige allmakt i den nåde og salighet han skal gi alle sine venner når den tid kommer at han skal forfriske og glede dem etter alle deres lidelser.

Og særlig når det gjelder dette løftet, at han skal la sine tjenere sette seg til bords, og selv binde opp om seg og varte dem opp, har Herren selv gitt eksempler på dette alt da han gikk her nede på jorden. Det skjedde spesielt i to tilfeller.

Det første var da han for siste gang hadde samlet disiplene sine for å ete påskelammet sammen med dem. Da talte han med dem om hvordan han en gang, i sin Fars rike, skulle dele de himmelske rettene med dem. Og så innstiftet han nattverden.

Da var han den som tjente dem. Han delte ut både brødet og vinen til disiplene, og de tok imot det av hans hånd. Akkurat som da han bandt linkledet om seg og gikk fra den ene til den andre og vasket føttene deres.

Dette var alt sammen et ytre forbilde på det han en gang, i den himmelske bryllupssalen, skal gjøre for alle sine troende.

Den andre gangen var om morgenen ved Tiberias-sjøen. Herren hadde stekt fisk på stranden til sine sultne disipler. Da ser vi ham også gå mellom dem og gi dem både av fisken og brødet.

På denne måten har han allerede her på jord villet vise hvordan han en gang, når den tid vi fornedres i verden er slutt, fullkomment skal fryde og opphøye sine venner.

Når de på jorden en kort tid har søkt å ære ham, skal han i himmelen gi dem en evig ære. Når de i livet her har bundet opp om seg for å tjene ham, skal nå han binde opp om seg og tjene dem. Når de i livet her har bekjent ham overfor menneskene, skal nå han bekjenne dem overfor sin Far og hans engler.

Å, for et herlig bytte! Å, for en ufattelig ære!

Og hvem er så han som har sagt dette til oss? Skal vi tro ham? Kan virkelig så herlige løfter være sanne?

Han selv, som heter trofast og sannferdig, har sagt det! Lovet være hans navn i all evighet!